TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 21. jūlijā *

Lieta C-397/09

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Bundesfinanzhof* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2009. gada 27. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2009. gada 14. oktobrī, tiesvedībā

Scheuten Solar Technology GmbH

pret

Finanzamt Gelsenkirchen-Süd.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnarts [*K. Lenaerts*], tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), E. Juhāss [*E. Juhász*] un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*],

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 16. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Scheuten Solar Technology GmbH* vārdā — K. fon Broke [*K. von Brocke*], *Rechtsanwalt*, un A. Kuntšere [*A. Küntscher*], *Steuerberaterin*,

— *Finanzamt Gelsenkirchen-Süd* vārdā — R. Raše [*R. Rasche*], pārstāvis,

— Vācijas valdības vārdā — J. Mellers [*J. Möller*] un K. Blaške [*C. Blaschke*], pārstāvji,

— Beļģijas valdības vārdā — M. Jakobsa [*M. Jacobs*] un Ž. K. Allē [*J.-C. Halleux*], pārstāvji,

— Dānijas valdības vārdā — V. Pasternaka Jērgensena [*V. Pasternak Jørgensen*] un K. Vangs [*C. Vang*], pārstāvji,

— Igaunijas valdības vārdā — M. Lintama [*M. Linntam*], pārstāve,

— Itālijas valdības vārdā — Dž. Palmjēri [*G. Palmieri*], pārstāve, kurai palīdz S. Fjorentino [*S. Fiorentino*], *avvocato dello Stato*,

— Nīderlandes valdības vārdā — K. Viselsa [*C. Wissels*] un J. Langers [*J. Langer*], pārstāvji,

— Portugāles valdības vārdā — L. Inešs Fernandišs [*L. Inez Fernandes*], pārstāvis,

— Zviedrijas valdības vārdā — A. Falka [*A. Falk*] un S. Juhannesone [*S. Johannesson*], pārstāves,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — L. Sīboruts [*L. Seeboruth*], pārstāvis,

— Eiropas Komisija vārdā — R. Liāls [*R. Lyal*] un V. Melss [*W. Mölls*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2011. gada 12. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2003. gada 3. jūnija Direktīvas 2003/49/EK par kopīgu nodokļu sistēmu, ko piemēro procentu un honorāru maksājumiem, kurus veic asociēti uzņēmumi dažādās dalībvalstīs (OV L 157, 49. lpp.), 1. pantu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Scheuten Solar Technology GmbH* (turpmāk tekstā — "*SST*") un *Finanzamt Gelsenkirchen-Süd* [Dienvidgelzenkirhenas Finanšu pārvaldi] (turpmāk tekstā — "*Finanzamt*") par summas noteikšanu, kuru izmanto par pamatu uzņēmējdarbības nodokļa aprēķināšanai.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas 2003/49 1. pantā ir noteikts:

"1. Procentu vai honorāru maksājum[i], kas rodas dalībvalstī, nav jāapliek ar jebkādiem nodokļiem, ko uzliek šādiem maksājumiem minētajā dalībvalstī vai nu nodokļu atlaidēm no pirmavota vai nosakot nodokļu summu, ja procentu vai honorāru maksājuma īpašuma beneficiārs ir uzņēmējsabiedrība citā dalībvalstī vai citas dalībvalsts pastāvīgs uzņēmums, kas ir citā dalībvalstī.

2. Maksājums, kuru veic dalībvalsts uzņēmējsabiedrība vai pastāvīgs uzņēmums, kas ir citā dalībvalstī, un par kuru uzskata, ka tas rodas minētajā dalībvalstī (turpmāk — "maksājuma pirmavota valsts").

[..]

4. Dalībvalsts uzņēmējsabiedrību uzskata par procentu vai honorāru īpašuma beneficiāru, tikai ja tas saņem minētos maksājumus kā savu peļņu un nevis kā citas personas starpnieks, piemēram, aģents, pilnvarotais vai paraksta tiesību turētājs.

[..]

7. Šo pantu piemēro tikai, ja uzņēmējsabiedrība, kas ir procentu vai honorāru maksātājs, vai uzņēmējsabiedrība, kura pastāvīgo uzņēmumu uzskata par procentu vai honorāru maksātāju, ir īpašuma beneficiāra uzņēmējsabiedrības asociēta uzņēmējsabiedrība vai kura pastāvīgu uzņēmumu uzskata par šādu procentu vai honorāru īpašumu beneficiāru.

[..]

10. Dalībvalsts var nepiemērot šo direktīvu citas dalībvalsts uzņēmējsabiedrībai vai citas dalībvalsts uzņēmējsabiedrības pastāvīgam uzņēmumam gadījumos, ja 3. panta b) punktā izklāstītie noteikumi nav ievēroti nepārtraukti vismaz divus gadus.

[..]".

4 Šīs direktīvas 2. pantā ir paredzēts:

"Šajā direktīvā ir šādas definīcijas:

a) termins "procenti" ir ienākumi no visām parādu prasībām, neskatoties uz to, vai tie ir nodrošināti vai nav nodrošināti ar hipotēku un vai tiem ir vai nav tiesības saņemt daļu no parādnieka peļņas, jo īpaši ienākumus no vērtspapīriem vai obligācijām, skaitā to prēmijas un godalgas, kas ir iekļautas šādos vērtspapīros vai obligācijās; kavējuma naudas maksājumus par novēlotiem maksājumiem nav jāuzskata par procentu maksājumiem;

[..]"

5 Minētās direktīvas 3. panta b) punktā ir noteikts:

"Šajā direktīvā ir spēkā šādas definīcijas:

[..]

b) uzņēmējsabiedrība ir cita uzņēmuma "asociēts uzņēmums" ["saistītā sabiedrība"], ja vismaz:

i) pirmais uzņēmums ir tiešais minimāli 25 % otrā uzņēmuma kapitāla turētājs; vai

ii) otrais uzņēmums ir tiešais minimāli 25 % pirmā uzņēmuma kapitāla turētājs; vai

iii) trešais uzņēmums ir tiešais minimāli 25 % gan pirmā uzņēmuma, gan otrā uzņēmuma kapitāla turētājs.

Īpašumtiesības pieder uzņēmumiem, kas ir rezidenti Kopienas teritorijā.

[..]"

6 Direktīvas 2003/49 4. pants ir formulēts šādi:

"1. Izcelsmes valstij nav jānodrošina šajā direktīvā paredzētos atvieglojumus šādos gadījumos:

a) tādiem maksājumiem, ko uzskata par peļņas sadali vai par kapitāla atmaksu saskaņā ar izcelsmes valsts tiesību aktiem;

[..]

2. Ja procentu vai honorāru maksātāja vai īpašuma beneficiāra īpašu attiecību dēļ vai tādu attiecību dēļ, kas ir starp vienu no tiem un citu personu, procentu vai honorāru summa pārsniedz summu, par ko maksātājs un īpašuma beneficiārs ir vienojušies, ja šādas attiecības nepastāvētu, šīs direktīvas noteikumus piemēro tikai pēdējai summai, ja tādas ir."

Valsts tiesības

7 Saskaņā ar 2002. gada Likuma par uzņēmējdarbības nodokli (*Gewerbesteuergesetz 2002*, *BGBl*. 2002 I, 4167. lpp.; turpmāk tekstā — "Likums par uzņēmējdarbības nodokli") 2. pantu redakcijā, kas piemērojama pamata lietas apstākļiem, par visu rūpniecisko vai uzņēmējdarbību papildus ienākuma nodoklim vai sabiedrību ienākuma nodoklim ir jāmaksā uzņēmējdarbības nodoklis tiktāl, ciktāl tās veic darbību valsts teritorijā.

8 Minētā panta 1. un 2. punkts ir izteikts šādi:

"1. Visām uzņēmējsabiedrībām, kuru darbības vieta ir Vācija, ir jāmaksā uzņēmējdarbības nodoklis. Uzņēmējsabiedrība ir komercuzņēmums Likuma par ienākuma nodokli nozīmē. Uzņēmējsabiedrības darbības vieta ir Vācija, ja Vācijas teritorijā vai uz komerckuģa, kas registrēts Vācijas kuģu reģistrā, šīs darbības veikšanai tā apsaimnieko komerctelpas.

2. Par uzņēmējdarbību un rūpniecisko darbību vienmēr pilnībā tiek uzskatīta kapitālsabiedrību (akciju sabiedrības, akciju komandītsabiedrības, sabiedrības ar ierobežotu atbildību) darbība [..]."

9 Saskaņā ar šā likuma 6. pantu uzņēmējdarbības nodokļa bāze ir nodokļu maksātāju rūpnieciskās darbības vai uzņēmējdarbības peļņa.

10 Uzņēmējdarbības peļņa minētā likuma 7. panta pirmajā teikumā ir definēta šādi:

"Rūpnieciskās darbības vai uzņēmējdarbības peļņa ir tāda no rūpnieciskās darbības vai uzņēmējdarbības gūta peļņa, kas aprēķināta saskaņā ar Likumu par ienākuma nodokli un Likumu par uzņēmuma ienākuma nodokli [..], kuru palielina vai samazina 8. un 9. pantā minētās summas."

11 Likuma par uzņēmējdarbības nodokli 8. pantā "Pieskaitīšana" ir noteikts:

"Rūpnieciskajā darbībā vai uzņēmējdarbībā gūtajai peļņai (7. pants) ir jāpieskaita atpakaļ šādas summas tiktāl, ciktāl tās, aprēķinot peļņu, ir atskaitītas:

1. puse no ienākumiem par parādiem, kas saimnieciski ir saistīti ar darbības (darbības daļas) izveidošanu vai iegūšanu vai ar saimnieciskās darbības paplašināšanu vai uzlabošanu vai ļauj palielināt darbības aktīvus uz nenoteiktu laiku."

12 Minētā likuma 10.a pantā ir paredzēts, ka, lai noteiktu uzņēmējdarbības nodokļa aprēķina bāzi, zaudējumi ir jāatskaita no peļņas, kas ir aprēķināta saskaņā ar Likuma par uzņēmējdarbības nodokli 8. pantu.

Pamata lieta un prejudiciālie jautājumi

13 *SST* ir Gelzenkirhenā [*Gelsenkirchen*] saskaņā ar Vācijas tiesībām dibināta sabiedrība ar ierobežotu atbildību. Tās vienīgais akcionārs ir *Scheuten Solar Systems BV*, holandiešu sabiedrība ar ierobežotu atbildību, kas ir dibināta Venlo [*Venlo*] (Nīderlande).

14 Laikposmā no 2003. gada 27. augusta līdz 2004. gada 1. decembrim *SST*, pamatojoties uz vairākiem secīgiem līgumiem, saņēma no savas mātes sabiedrības aizdevumus kopsummā par EUR 5 180 000. Par šiem aizdevumiem 2004. gadā *SST* savai mātes sabiedrībai procentos samaksāja summu EUR 154 584 apmērā. Šo summu kā ekspluatācijas izdevumus *SST* atņēma no savas peļņas.

15 Tomēr *Finanzamt* savā lēmumā par summas, no kuras aprēķina uzņēmējdarbības nodokli par 2004. gadu, noteikšanu saskaņā ar Likuma par uzņēmējdarbības nodokli 8. panta 1. punktu konstatēja, ka *SST* esot tiesības no gūtās peļņas atskaitīt tikai 50 % no minētās procentu summas, tādēļ puse no EUR 154 584 summas ir jāpieskaita *SST* uzņēmējdarbībā gūtajai peļņai.

16 Par šo *Finanzamt* lēmumu *SST* cēla prasību, norādot, ka puses no procentu summas pieskaitīšana ir Direktīvas 2003/49 1. panta 1. punktam pretēja aplikšana ar nodokli.

17 2008. gada 22. februārī *Finanzgericht Münster* [Minsteres Finanšu tiesa] noraidīja minēto apelācijas sūdzību.

18 Tādēļ *SST* par šo spriedumu iesniedza "Revision" [kasācijas] sūdzību *Bundesfinanzhof* [Federālajā Finanšu tiesā].

19 Tā kā *Bundesfinanzhof* radās šaubas par atbilstošo valsts tiesību noteikumu saderīgumu ar Direktīvas 2003/49 noteikumiem, tā nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Direktīvas 2003/49 [..] 1. panta 1. punktam ir pretrunā tiesību norma, saskaņā ar kuru aizdevuma procenti, ko vienas dalībvalsts sabiedrība samaksā saistītai sabiedrībai citā dalībvalstī, tiek pieskaitīti pirmās sabiedrības uzņēmējdarbības nodokļa aprēķina bāzei?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša: vai Direktīvas 2003/49 [..] 1. panta 10. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstis var nepiemērot šo direktīvu arī tad, ja direktīvas 3. panta b) punktā minētie nosacījumi par saistītas sabiedrības esamību procentu samaksas brīdī vēl nav ievēroti nepārtraukti vismaz divus gadus?

Vai šajā gadījumā dalībvalstis attiecībā uz maksājošo sabiedrību var pamatoties tieši uz Direktīvas 2003/49 [..] 1. panta 10. punktu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

20 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2003/49 1. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, kam tam pretrunā ir tāda valsts nodokļu tiesību norma, saskaņā ar kuru aizdevuma procenti, ko vienā dalībvalstī dibināta sabiedrība maksā citā dalībvalstī esošai saistītai sabiedrībai, tiek iekļauti uzņēmējdarbības nodokļa, kurš jāmaksā pirmajai sabiedrībai, bāzē [1].

21 Vispirms ir jākonstatē, ka pamata lietā *SST* tās rūpnieciskās darbības un uzņēmējdarbības peļņa tika aplikta ar uzņēmējdarbības nodokli. Lai noteiktu minētā nodokļa bāzi, *Finanzamt* saskaņā ar pamata lietā aplūkotajiem valsts tiesību aktiem pieskaitīja

1 — Lai saskaņotu jautājuma un uz to sniegtās atbildes formulējumu.

SST peļņai pusi no procentu summas, ko šī sabiedrība samaksāja savai Nīderlandē dibinātajai mātes sabiedrībai.

22 *SST* uzskata, ka šāds aprēķins līdzinās aplikšanai ar nodokli, līdz ar to pamata lietā aplūkotie valsts tiesību akti rada ekonomisku dubultu nodokļu uzlikšanu procentu maksājumiem, kas ir nesaderīga ar Direktīvas 2003/49 1. panta 1. punktu. Turpretim citi lietas dalībnieki, kas ir iesnieguši apsvērumus Tiesā, uzskata, ka minētais tiesiskais regulējums neietilpst minētā noteikuma piemērošanas jomā, un tāpēc ierosina uz jautājumu sniegt noraidošu atbildi.

23 Šādos apstākļos Tiesai ir jānosaka minētā noteikuma piemērošanas joma.

24 Jānorāda, ka no Direktīvas 2003/49 preambulas 2.–4. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir nodrošināt nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu attiecībā uz procentu un honorāru maksājumiem starp saistītām sabiedrībām, kas ir no dažādām dalībvalstīm, un šo maksājumu vienreizēju aplikšanu ar nodokli vienā dalībvalstī. Saskaņā ar šiem apsvērumiem tādu nodokļu uzlikšanas šādiem maksājumiem atcelšana dalībvalstī, kurā tie rodas, ir vispiemērotākais veids, kā nodrošināt vienādu nodokļu režīmu vietējiem un pārrobežu darījumiem.

25 Direktīvas 2003/49 piemērošanas joma, kāda tā ir noteikta direktīvas 1. panta 1. punktā, attiecas uz procentu un honorāru maksājumu, kas rodas to izcelsmes dalībvalstī, atbrīvošanu no nodokļa, ja šo maksājumu saņēmējs ir sabiedrība, kas dibināta citā dalībvalstī, vai ir pastāvīgs uzņēmums, kas atrodas citā dalībvalstī un pieder izcelsmes dalībvalsts sabiedrībai.

26 Šajā noteikumā paredzētajam regulējumam ir jānodrošina, ka procentu un honorāru, kas radušies citā dalībvalstī, nevis saņēmēja dibināšanas dalībvalstī, saņēmējs tiek atbrīvots no visiem nodokļiem procentu un honorāru izcelsmes valstī. Direktīvas 2003/49 1. panta 1. punkta tekstā ar pakārtojuma saikli "ja" tiek radīta saikne starp šo procentu un honorāru maksājumiem vienā dalībvalstī un minēto maksājumu saņēmēju citā dalībvalstī.

27 Šajā ziņā Direktīvas 2003/49 2. panta a) punktā minētie procenti ir definēti kā "ienākumi no visām parādu prasībām [prasījumiem]". Vienīgi saņēmējs saņem procentus kā ienākumus no šādiem prasījumiem.

28 No iepriekš minētā izriet, ka Direktīvas 2003/49 1. panta 1. punkta, ņemot vērā tās preambulas 2.–4. apsvērumu, mērķis ir novērst juridisku nodokļu dubultu uzlikšanu procentu pārrobežu maksājumiem un aizliegt procentu aplikšanu ar nodokļiem izcelsmes dalībvalstī, kas kaitē šo procentu faktiskajam saņēmējam. Tātad minētais noteikums attiecas vienīgi uz personas, kurai tiek maksāti procenti, fiskālo situāciju.

29 Jāpiebilst, ka šādu Direktīvas 2003/49 1. panta 1. punkta interpretāciju apstiprina šī panta 10. punkts, ar kuru dalībvalstīm tiek atļauts zināmos apstākļos nepiešķirt minētā panta 1. punktā paredzēto atbrīvojumu. Uzņēmumi, kuriem šīs direktīvas 1. panta 10. punkts ir piemērojams, tiek definēti kā "citas dalībvalsts uzņēmējsabiedrīb[a] vai citas dalībvalsts uzņēmējsabiedrības pastāvīg[s] uzņēmum[s]". Procentu maksātājs šajā noteikumā faktiski nav minēts. No šī atkāpes saturošā regulējuma izriet, ka tas attiecas uz procentu vai honorāra saņēmēju citā dalībvalstī, nevis uz uzņēmumu, kas ir parādā šos procentus vai honorārus.

30 Tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds ir pamata lietā, neizraisa kreditora ienākumu samazinājumu. Saskaņā ar minēto tiesisko regulējumu procentu saņēmējam samaksātie procentu maksājumi netiek aplikti ar nodokli. Attiecīgais tiesiskais regulējums attiecas vienīgi uz uzņēmējdarbības nodokļa, kas šajā gadījumā ir jāmaksā procentu parādniekam, bāzes noteikšanu.

31 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka nodokļa bāzes aprēķināšanas noteikumi procentu maksātājam un šajā nolūkā tādi aplūkojamie faktori kā konkrēto izdevumu ņemšana vērā šajā aprēķinā nav Direktīvas 2003/49 1. panta 1. punkta [regulējuma] priekšmets.

32 Attiecībā uz valsts tiesisko regulējumu pamata lietā ir jānorāda, ka uzņēmējdarbības nodokļa īpatnības izpaužas tādējādi, ka uzņēmējdarbības peļņu vispirms nosaka saskaņā ar Likuma par ienākuma nodokli un Likuma par uzņēmuma ienākuma nodokli noteikumiem un pēc tam konkrētās summas tiek pieskaitītas vai, piemērojot nodokļa atlaidi, atskaitītas. Pieskaitītas tiek tikai tādas summas, kas bija atskaitītas pirmajā aprēķināšanas posmā.

33 Tādi valsts tiesību noteikumi par nodokļa bāzes aprēķināšanu procentu maksātājam kā noteikumi par konkrētu izdevumu atskaitīšanu un par to veidiem ir pakļauti īpašām likumdošanas vadlīnijām, kas attiecas uz katras dalībvalsts fiskālo politiku.

34 Ja nav tiesību normas, kas reglamentē nodokļa bāzes aprēķināšanas noteikumus procentu maksātājam, tad Direktīvas 2003/49 1. panta 1. punkta piemērošanas joma nevar būt plašāka par šajā noteikumā paredzēto atbrīvojumu.

35 Visbeidzot attiecībā uz Tiesas judikatūras par Padomes 1990. gada 23. jūlija Direktīvas 90/435/EEK par kopēju nodokļu sistēmu, ko piemēro mātes uzņēmumiem un meitas uzņēmumiem, kas atrodas dažādās dalībvalstīs (OV L 225, 6. lpp.), iespējamo ietekmi pietiek ar norādi, ka no 2001. gada 4. oktobra sprieduma lietā C-294/99 *Athinaïki Zythopoiïa* (*Recueil*, I-6797. lpp.) un 2008. gada 26. jūnija sprieduma lietā C-284/06 *Burda* (Krājums, I-4571. lpp.) — kā savu secinājumu 45.–49. pantā norāda ģenerāladvokāte — neizriet nekas tāds, ko varētu izmantot Direktīvas 2003/49 1. panta 1. punkta interpretācijā saistībā ar tādu valsts tiesisku regulējumu, kāds ir pamata lietā. Minētājās lietās meitas sabiedrības veiktā peļņas izmaksāšana mātes sabiedrībai bija minētā nodokļa iekasēšanas gadījums. Turpretim procentu maksājumi pamata lietā nav darbība, kas ir apliekama ar nodokli. Pamata lietā aplūkotās valsts tiesību normas attiecas tikai uz to, ka minētie maksājumi, lai aprēķinātu uzņēmējdarbības nodokļa aprēķina bāzi, ir atskaitāmi kā izdevumi.

36 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2003/49 1. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāda valsts nodokļu tiesību norma, saskaņā ar kuru aizdevuma procenti, ko vienā dalībvalstī dibināta sabiedrība maksā citā dalībvalstī esošai saistītai sabiedrībai, tiek iekļauti uzņēmējdarbības nodokļa, kuru jāmaksā pirmajai sabiedrībai, bāzē.

Par otro jautājumu

37 Ņemot vērā uz pirmo prejudiciālo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

38 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Padomes 2003. gada 3. jūnija Direktīvas 2003/49/EK par kopīgu nodokļu sistēmu, ko piemēro procentu un honorāru maksājumiem, kurus veic asociēti uzņēmumi dažādās dalībvalstīs, 1. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tāda valsts nodokļu tiesību norma, saskaņā ar kuru aizdevuma procenti, ko vienā dalībvalstī dibināta sabiedrība maksā citā dalībvalstī esošai saistītai sabiedrībai, tiek iekļauti uzņēmējdarbības nodokļa, kuru jāmaksā pirmajai sabiedrībai, bāzē.

[Paraksti]